

Hồi 108

Âm Mưu Hà Hâm Kiếm

L

ý Thanh Loan liếc thấy nét mặt nghiêm trang của Quân Vũ, không dám trái ý nữa, liền nói:

- Vũ ca! Mọi người xin nghe lời huynh!

Mã Quân Vũ mỉm cười đắc ý rồi từ từ bước tới trước, đi về phía miệng hang, nín thở, rón rén nhìn vào.

Chỗ miệng hang chỉ vừa một người đi, thật là chật hẹp.

Trong hang có ánh sáng yếu ớt, bóng tối chập chùng, những đồ vật trong hang không thể nào trông thấy rõ được, chỉ thấy một thiếu niên què chân, và một ông lão mày râu mắt toẹt, miệng to mắt lớn, đang giao đấu với nhau, quyền qua chưởng lại trong mau lẹ.

Cứ mỗi lần chưởng phong tung ra là tiếng gió lộng vù vù, cả hang đều rung chuyển.

Công lực ấy khiến Mã Quân Vũ phải lạnh mình kinh khủng.

Té ra hai người ấy không ai xa lạ. Thiếu niên què chân chính là Tô Hùng, còn lão già mày trắng lại là Chưởng Môn phái Tuyết Sơn Bạch Y Thần Quân Đằng Lô.

Nhìn Tô Hùng, Mã Quân Vũ nổi tức lên, chính vì hấn mà chàng phải gặp nhiều tai nạn suốt bỏ mình.

Chàng không thể nào chịu nhục, đứng im đó được, nên khoát tay nhảy vào hang hét lớn:

- Tô Hùng! Người còn nhìn được ta không?

Tô Hùng và Đằng Lô đang ác đấu, thoát nghe tiếng nạt, cả kinh dừng lại, mỗi người lui ra ba bước trở mắt nhìn ra cửa.

Tô Hùng thấy Quân Vũ từ đâu hiện đến lại có Lý Thanh Loan theo sau, lòng hấn bỗng sinh ra một kế, làm ra kẻ quen mặt nở gọi Quân Vũ:

- A! Vũ Huynh! Tiểu đệ xin chào mừng Vũ huynh đấy. Vũ huynh đến thật đúng lúc.

Mã Quân Vũ ngơ ngác không hiểu Tô Hùng nói gì.

Tô Hùng cười ha hả tiếp lời:

- Tôi định đem quyển mật tập kỳ thư giao trả lại cho Vũ huynh, chẳng may bị rơi xuống tuyệt cốc, gãy mất một chân. Trong lúc bình hoạn tôi nóng lòng, vì không thể tìm cách mà để giao lại cho Vũ huynh được. May sao, trên quyển Quy Nguyên Mật Tập có ghi Liệu Thương Pháp, nhờ vậy mà tôi cứ đó hành công. Qua một thời gian, chân tôi đã lành mạnh như xưa, mặc dù có mang tật chút ít. Tôi định ra khỏi tuyệt cốc để tìm Vũ huynh. Bất ngờ gặp phải Bạch Y Thần Quân Đăng Lô đến, buộc tôi phải giao quyển Quy Nguyên Mật Tập cho hắn. Việc này Vũ ca có ý kiến như thế nào?

Dứt lời, Tô Hùng quắc đôi mắt nhìn qua Quân Vũ và Đăng Lô.

Mã Quân Vũ mỉm một nụ cười nhạt đáp:

- Tô huynh mưu kế rất tinh vi! Lời lẽ rất khéo léo, tôi phục Tô huynh về cái tài ấy.

Tô Hùng chỉ cười khẩy một cái không đáp, đưa mắt nhìn Đăng Lô.

Đăng Lô đâu hiểu được dụng ý thâm độc của Tô Hùng, lão tròn tròn đôi mắt nhìn Quân Vũ hét lớn:

- Thằng nhỏ Côn Luân phái! Chẳng lẽ người dám xen vào đoạt quyển kỳ thư với ta hay sao? Ta đánh với người thì còn mặt mũi nào nhìn thấy anh hùng thiên hạ nữa. Nếu người muốn tranh đoạt kỳ thư thì hãy về gọi Côn Luân Tam Tử đến đây mà giao đấu với ta để tranh thắng phụ.

Quân Vũ thấy Đăng Lô khinh mình, chàng hừ một tiếng chậm rãi đáp:

- Chưởng Môn phái Tuyệt Sơn có gì đáng sợ mà phải gọi đến mấy vị sư trưởng của ta. Ta nhất định với người cùng giao tranh, ai thắng làm chủ quyển Quy Nguyên Mật Tập.

Đăng Lô thấy thân phận mình là Chưởng Môn, chưa hề bị ai làm nhục, nay nghe Quân Vũ khiêu khích như thế, lão không còn nhịn được, vung tay đánh ra một chưởng Huỳnh Long Xuất Động ép tới Quân Vũ.

Thế chưởng của Đăng Lô đang tức giận nên mang theo cả mười phần công lực. Nếu đối phương bị trúng, không tan xương nát thịt cũng phải ngã gục ngay tại trận.

Quân Vũ lúc này tuy võ công đã tiến triển bội phần, tuy nhiên nội lực không thể bì Đăng Lô kịp. Chàng đại gè xuất chiêu ngăn lại luồng chưởng ấy.

Chàng liền vận dụng Ngũ Hành Mê Tung lách mình một cái, tức thì chàng đã đáp ngay sau lưng Đăng Lô như một làn điện chớp.

Đăng Lô thấy chưởng phong của lão gần đập trúng vào đối phương, thoát nhiên Quân Vũ biến đi đâu mất, làm lão giật mình kinh sợ. Thì lúc đó, Quân Vũ đã phát chưởng đánh vào sau lưng lão.

Thấy sau óc bị luồng chưởng phong đánh tới, Đăng Lô quay chưởng lại đỡ.

Bùng!

Hai làn chưởng phong chạm nhau, hang đá rung động, sức dội vang tai điếc óc.

Loáng mắt Quân Vũ đã biến người chập chờn trước mắt và phát chưởng đánh ra nữa.

Đằng Lôi từ trước đến nay gặp nhiều đại địch, nhưng đối với thân pháp kỳ lạ này lão chưởng từng gặp bao giờ. Lão liền công tiếp ra mười mấy chiêu, nhưng không làm sao chạm đến áo của đối phương được. Lão nổi giận đánh chừng nào mau chừng nấy, quyền chưởng như gió quyết định đàn áp đối phương.

Nhưng Quân Vũ càng đánh thân pháp càng biến ảo, chiêu thức không hề loạn. Chàng dùng Ngũ Hành Mê Tung tránh né, chỉ thỉnh thoảng công lại vài chiêu mà thôi.

Tuy chàng phản công rất ít, nhưng mỗi lần chàng phản công là nguy hiểm, có thể là những đòn chí tử, khiến Đằng Lôi phải cực nhọc lắm mới đỡ được. Vì vậy, đánh qua một lúc chưa bao lâu, Đằng Lôi đã rớm mồ hôi trán.

Tô Hùng thấy âm mưu của hắn đã thành công, nên đứng xa xa nhìn hai người đánh nhau một cách khoái trá.

Hắn muốn mượn tay Quân Vũ đánh với Đằng Lôi để hắn rảnh tay ôm Quy Nguyên Mật Tập tẩu thoát.

Thì lúc ấy hắn đủ cơ hội rồi. Hắn vừa tung mình nhảy khỏi miệng hang thì bỗng nhiên hắn dừng lại. Trước mặt hắn, Lý Thanh Loan, mặt đẹp như tiên sa, đang say sưa nhìn Quân Vũ với Đằng Lôi.

Vẻ mặt ngây thơ, mỹ miều của Lý Thanh Loan tự ngày nào đã in sâu trong óc hắn.

Hắn cảm thấy mê mẩn cả người. Chẳng biết phải tình yêu nổi dậy trong lòng hay không mà hắn cảm mến Thanh Loan lạ lùng.

Một cử chỉ liễu lĩnh nổi lên trong óc hắn, hắn ngay lập tức rón rén đến gần Lý Thanh Loan đưa tay khóa ngay hai đại huyệt của nàng lại.

Thanh Loan đang mải mê theo dõi cuộc đấu, đâu có để ý đến sự việc chung quanh, đến lúc nàng phát giác được thì đã muộn, cánh tay mặt của nàng không còn cử động được nữa.

Tô Hùng liền cặp Thanh Loan chạy ra trước cửa hang mất dạng.

Biến chuyển này xảy ra quá đột ngột, không ai có thể biết trước được.

Mã Quân Vũ đang tận tay đấu với Đằng Lôi thấy Tô Hùng kẹp Thanh Loan đi bất giác sửng sờ.

Chàng biết Tô Hùng là đứa gian manh độc ác, nếu Thanh Loan lọt vào tay hắn thì không thể tránh khỏi tai nạn.

Lòng chàng như lửa đốt, muốn đuổi theo Tô Hùng, nhưng khổ nỗi Đằng Lôi phát chiêu đánh riết, không thể dừng tay được.

Quân Vũ sanh ra một kế, la lớn:

- Đằng tiền bối! Tô Hùng mang quyển Quy Nguyên Mật Tập chạy mất rồi.

Giờ đây Quy Nguyên Mật Tập đã bị Tô Hùng mang chạy, thì còn đánh nhau làm gì nữa. Đằng Lôi nghe Quân Vũ la, ngược mắt nhìn lên và đứng sững sờ như pho tượng.

Quân Vũ vụt chạy ra ngoài hang đá, tức thì Đằng Lôi cũng như cái máy đuổi theo. Hai người như hai cái bóng ma chạy biến ra ngoài.

Từ thù trở nên bạn, Đằng Lôi và Quân Vũ quyết hợp lực truy tầm, nhất định không để cho Tô Hùng thoát thân. Chẳng ngờ họ tìm khắp vùng đó vẫn không thấy Tô Hùng và Lý Thanh Loan đâu cả.

Mã Quân Vũ và Đằng Lôi nhìn nhau nở một nụ cười khô khan.

Mã Quân Vũ buồn bã nói:

- Đằng lão tiền bối! Tô Hùng vừa kẹp Lý Thanh Loan trốn đi, chúng ta dùng khinh công đuổi theo lập tức, dẫu võ công của nó cao diệu đến đâu cũng không trốn đi xa được. Thế thì tại sao chúng ta tìm mãi không gặp hấn? Hay là ngoài thạch động còn có con đường nào khác?

Đằng Lôi thở dài nói:

- Ta cũng nghĩ như thế! Bây giờ ta và người mỗi người đi mỗi ngã. Ta đi về hướng Đông, người đi về hướng Tây. Nếu ai thấy được Tô Hùng cứ phát ra một tiếng hú làm hiệu đừng để nó thoát nữa.

Mã Quân Vũ thấy không còn cách nào hơn nên gật đầu ưng thuận.

Tức thì Đằng Lôi lắc mình một cái, thân lão vụt đi như một cái mống, phi thân về phía Đông mất dạng.

Quân Vũ quay đầu lại, rẽ bước về hướng Tây. Chàng bước khập khểnh từng bước một trông rất thương hại.

Lòng chàng nghĩ đến Lý Thanh Loan với nhiều ý nghĩ miên man.

Lý Thanh Loan đã lọt về tay Tô Hùng thì không thể nào toàn vẹn tấm thân được. Tô Hùng là một đứa gian manh xảo quyệt nhất đời, chàng đã rõ lắm rồi.

Mặt mày chứa đầy âu sầu thất vọng, Mã Quân Vũ đi quanh quần lục soát khắp nơi vẫn không thấy hành tung của Tô Hùng.

Chàng mệt quá, muốn ngồi im trên tảng đá để nghỉ ngơi điều dưỡng tinh thần, thì bỗng nghe đằng xa có tiếng hú rất dài.

Tiếng hú chính là của tiếng hú của Đằng Lôi.

Chàng mừng quá, buột miệng kêu lớn:

- A! Đằng Lôi đã tìm ra thằng manh tâm ấy rồi.

Vừa nói, chàng vừa cầm đầu chạy về phía phát ra tiếng hú.

Chàng chạy thật nhanh và la lớn:

- Đằng lão tiền bối! Hắn đâu rồi ! Hắn đâu rồi!

Đằng Lôi hú mấy tiếng để đáp lời gọi của chàng. Tiếng hú Đằng Lôi lúc đó chẳng khác nào những tia hy vọng rơi vào con tim đau khổ của Quân Vũ.

Nhưng khi Quân Vũ chạy đến nơi thì chỉ thấy một mình Đằng Lôi đứng thẫn thờ cúi mặt xuống đất.

Vừa kinh ngạc, vừa sửng sốt, Quân Vũ nóng lòng hỏi:

- Đằng lão tiền bối! Có phải tiền bối đã tìm được bóng của Tô Hùng chẳng?

Đằng Lôi chậm chậm lắc đầu, mím môi đáp:

- Bóng của Tô Hùng thì không tìm thấy. Nhưng ta thấy trên đất có chút máu.

Quân Vũ lạnh mình, trở mắt nhìn xuống bãi cỏ, quả nhiên có mấy giọt máu tươi đỏ loét.

Chàng trầm nghĩ:

“Chẳng lẽ Lý Thanh Loan đã rơi vào số mệnh của Lâm Ngọc Bích?”

Chàng thở dài lắm bầm:

- Tô Hùng! Hắn là đứa gian manh háo sắc. Trước đây Lâm Ngọc Bích đã thất thân vì nó, nay nó đã kẹp Lý Thanh Loan đi, thì tất nhiên đã làm bậy rồi còn gì!

Nghĩ đến đây, mặt chàng bỗng đỏ bừng lên, đôi mày lười kiếm cong lại.

Máu căm hờn nổi dậy trong lòng chàng như một ngọn lửa phừng cháy. Chàng nhìn sững mấy giọt máu không chớp mắt.

Ôi! Mấy giọt máu ấy đã làm cho chàng đau đớn hơn bao giờ hết.

Đằng Lôi thấy cử chỉ của Quân Vũ như vậy, không hiểu gì cả hỏi lớn:

- Thằng nhỏ Côn Luân phái! Người nhìn làm gì mấy giọt máu mà thất thần như thế?

Quân Vũ ngược mặt lên, buồn buồn hỏi:

- Đằng lão tiền bối ! Đây có phải là máu người không?

- Dĩ nhiên là máu người chứ còn gì nữa.

Quân Vũ muốn hỏi thêm Đằng Lô vài câu nữa, nhưng đôi má đỏ au, chàng chỉ ấp úng mấy tiếng rồi nghẹn ngào đứng yên.

Đằng Lô toan dắt tay Quân Vũ đi nơi khác để bàn mưu định kế, thì bỗng từ trong kẹt hang vang lên những tiếng hú rất lớn. Tiếp theo là hai bóng người từ trên phi xuống.

Đằng Lô và Mã Quân Vũ không ai bảo ai, nhưng cả hai đã lướt để đón đầu.

Thì ra hai bóng kia là Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh.

Mã Quân Vũ chưa kịp mở miệng thì hai người kia đã cười hớ hớ nói:

- Ô! Thật là hạnh ngộ! Các người lại đến sớm hơn chúng tôi một bước.

Đằng Lô nhú mày bạc trắng, nhìn Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh, nói:

- Hạnh ngộ! Bần đạo tuy đến trước quý vị thật, song chưa được gì cả.

Đỗ Duy Sinh vốn có tánh đa nghi, không tin lời Đằng Lô, nên cất tiếng cười ha hả nói:

- Đằng huynh! Chúng ta đều là những nhân vật thành danh trên giang hồ, mang địa vị Chương Môn nhân của một phái. Đằng huynh có vì danh dự mà tỏ bày sự thật không?

Đằng Lô cười hì hì nói:

- Đối nhau làm gì? Nếu Đỗ huynh không tin lời tôi thì thôi.

Đỗ Duy Sinh trở mắt nhìn mấy giọt máu tươi còn đọng lại dưới đất, nói:

- Lão phu tin chắc Đằng huynh đã gặp được Tô Hùng rồi. Lão huynh đánh hấn bị thương, giật lấy Quy Nguyên Mật Tập rồi cho hấn trốn đi. Mấy giọt máu tươi còn rành rành kia, Đằng huynh còn chối sao được.

Mặt Đằng Lô vẫn bình thản. Lão ta cười hề hề nói:

-Người nói rất đúng. Chúng ta đều đã gặp Tô Hùng, tiếc rằng các người đến hơi trễ,

Hạ Vân Phong và Đỗ Duy Sinh không hiểu Đằng Lô muốn nói gì nên trở mắt nhìn.

Hạ Vân Phong cất giọng hằn học:

-Người nói thế là sao? Có phải người muốn nói chúng ta vì đến trễ nên không được dự phần vào quyển kỳ thư đó?

Đỗ Duy Sinh cũng không nhịn được, tiếp lời:

- Hừ. Có lẽ người đoạt bộ Quy Nguyên Mật Tập đó rồi chắc. Ta nói cho người biết, muốn được an lành thì tốt hơn hết là bộ kỳ thư ấy có ba cuốn, chúng ta chia mỗi người một cuốn.

Đằng Lô trở mắt nhìn hai người, “xì” một tiếng không đáp.

Đỗ Duy Sinh cười hì hì nói với Hạ Vân Phong:

- Hạ đạo trưởng thấy ý kiến của lão phu như vậy có công bình hay không?

Hạ Vân Phong nói:

- Lấy một cuốn trong Quy Nguyên Mật Tập thì dùng được gì?

Đỗ Duy Sinh hoa tay:

- Không lo. Mỗi người trong chúng ta xem xong sẽ trao đổi cho nhau.

Hạ Vân Phong ra chiều đắc ý:

- Hà hà. Cách giải quyết của Đỗ huynh xem ra công bằng và hợp lý quá nhỉ.

Đằng Lôi cười lớn nói:

- Nhưng Quy Nguyên Mật Tập chúng tôi đâu đã lấy được mà chia.

Đỗ Duy Sinh xoe tròn đôi mắt nhìn Đằng Lôi. Trong lúc đó Hạ Vân Phong bước tới hai bước, mặt đầy nghi ngờ.

Mã Quân Vũ nghĩ đến Lý Thanh Loan rơi vào tay Tô Hùng thì lòng như lửa đốt, không thể đứng im nhìn cảnh trạng ấy, xen vào nói lớn:

- Xin quý vị đừng nói chuyện vô ích. Chúng tôi hai người bị Tô Hùng lập kế lường gạt. Chúng tôi đang giao đấu với nhau thì Tô Hùng thừa cơ bắt Lý Thanh Loan và Quy Nguyên Mật Tập tẩu thoát. Chúng tôi chia nhau mỗi người một ngã để tìm, vừa đến đây phát giác được những giọt máu thì hai vị đến. Chúng tôi làm gì có Quy Nguyên Mật Tập mà bàn tính chuyện chia phần.

Đỗ Duy Sinh và Hạ Vân Phong nghe Mã Quân Vũ nói thì đều chưng hửng, thở dài một tiếng.

Hạ Vân Phong vỗ đùi nói với Đằng Lôi:

- Thật đáng tiếc. Đằng huynh là Chưởng Môn của một môn phái, trí dũng có thừa, tại sao lại mắc mưu để cho Tô Hùng bỏ trốn.

Đằng Lôi then đỏ mặt, lạnh lùng đáp:

- A ha. Đỗ huynh và Hạ huynh khinh miệt, chế nhạo lão phu ư? Lão phu nghĩ trong hoàn cảnh này, chúng ta hợp lực nhau tìm tông tích của Tô Hùng là hơn.

Đỗ Duy Sinh nói:

- Phải... phải. Chúng ta chia nhau đi tìm hắn. Nếu người nào tìm được thì kẻ khác cũng phải dự phần, không ai được độc chiếm cả.

Hạ Vân Phong nói:

- Chúng ta có ba người, mỗi người chia nhau một cuốn, theo lời Đỗ huynh khi nãy.

Mã Quân Vũ thấy ba vị Chưởng Môn không đếm xỉa gì đến mình, lòng tự ái nổi lên, không nhịn được, nói lớn:

- Hay lắm. Các vị định tìm Quy Nguyên Mật Tập để chia nhau còn Côn Luân phái chúng tôi thì các vị xem nhẹ như thế à?

Hạ Vân Phong quay nhìn Mã Quân Vũ cất giọng:

- Nếu như có người Côn Luân phái ở đây thì ta đâu có để mất phần.

Mã Quân Vũ bước tới một bước, nói:

- Tôi không phải là người của Côn Luân phái sao?

Đỗ Duy Sinh “hừ” một tiếng nói:

- Chúng ta địa vị Chưởng Môn, còn người chỉ là một tên đệ tử, sao dám sánh ngang vai. Muốn dự phần thì Côn Luân Tam Tử phải có mặt nơi đây mới được.

Mã Quân Vũ bị ba người kia miệt thị, lòng chàng nóng như lửa đốt. Tuy nhiên việc cần thiết của chàng hiện giờ là tìm Lý Thanh Loan, chứ không phải là tranh đoạt Quy Nguyên Mật Tập.

Do đó, chàng nhẫn nhục nói:

- Thôi được. Các người đi tìm kỳ thư, còn ta đi tìm sư muội của ta. Hai việc đó không có liên can gì. Đừng tranh luận nữa mà tốn thì giờ.

Đằng Lôi gật đầu cười hề hề:

- Phải. Người cứ đi tìm sư muội của người, đừng hòng xen vào việc của chúng ta.

Lời nói chưa dứt thì ba người đã thoát đi như một vệt khói.

Mã Quân Vũ đứng sững nơi đó một lúc lâu, đôi mắt không rời mấy giọt máu tươi trên mặt đất.

Chàng hy vọng những giọt máu đó không phải của Lý Thanh Loan để lại.

Trong lúc chàng đang thần thờ, không biết phải làm gì, thì đằng sau chàng có tiếng nói:

- Vũ huynh. Huynh đứng làm gì ở đây mà sững sờ như vậy?

Mã Quân Vũ giật mình quay đầu lại thì thấy Tô Hùng đã đứng sau lưng chàng.

Chàng giật mình thầm nhủ:

“Tên gian manh này từ đâu xuất hiện mà thành linh như vậy. Ta thật điên dại, đến nỗi hấn đứng bên cạnh mà cũng không hay. Nếu hắn có hành động nào đe hèn thì mạng ta đã nguy rồi.”

Tô Hùng thấy nét mặt thẳng thốt của Mã Quân Vũ thì cười hi hi, nói:

- Mã huynh. Tôi xuất hiện nơi đây quá đột ngột làm cho huynh thắc mắc lắm phải không? Thật ra không có gì lạ lùng cả. Tôi biết Mã huynh đang nóng lòng lo cho Lý Thanh Loan nên tôi mới đến đây.

Mã Quân Vũ cau mày nói:

- Tô huynh. Huynh đã đem sư muội tôi giấu nơi đâu?

Tô Hùng nhe răng cười, nói lớn:

- Ô. Mã huynh quả thật là con người không cơ trí. Tôi nói câu này không quá đáng đâu.

Mã Quân Vũ trợn mắt:

- Tô huynh muốn khinh tôi đại?

- Phải.

- Tại sao?

- Tôi đem sư muội của huynh đi nơi khác là có hảo tâm muốn cứu nàng, chứ đâu có ác ý.

Mã Quân Vũ “hừ” một tiếng, cười lớn:

- Hảo tâm?

- Phải.

- Bắt nàng đem đi là hành động hảo tâm ư?

- Phải. Chính vì muốn giúp Mã huynh mà tôi phải đưa nàng đi.

Mấy câu nói của Tô Hùng làm cho Mã Quân Vũ không hiểu chút nào cả.

Chàng nghiêng răng, trợn mắt nói:

- Tô huynh đừng đùa với tôi như vậy chứ?

Tô Hùng cười ha hả:

- Chẳng lẽ huynh không hiểu việc này thật sao? Tôi đâu có đùa với huynh. Chính Đằng Lôi có dã tâm chẳng những mưu đoạt Quy Nguyên Mật Tập mà còn muốn đoạt cả Lý sư muội của huynh nữa kìa. Lúc này tôi không thừa cơ đem nàng đi thì giờ đây tấm thân ngọc ngà của nàng đã lọt vào tay lão già đó rồi.

Mã Quân Vũ cười nhạt nói:

- Tô huynh thật lắm lời xảo quyệt, đã hành động bất chính mà còn đổ tội cho kẻ khác. Đằng Lôi là Chương Môn của một phái, tuổi tác đã cao, đâu có thể là những việc ti tiện như vậy.

Tô Hùng cười lớn:

- Vũ huynh không tin?

- Không.

- Thế thì lời nói của tôi quả không sai. Vũ huynh quá thật thà mà thành ra khờ khạo. Nhưng tôi không cần tranh luận với Vũ huynh, Vũ huynh chỉ cần theo tôi đến nơi thì rõ.

Mã Quân Vũ vội hỏi:

- Đến nơi nào?

- Mã huynh không muốn đi hạp Lý sư muội của Mã huynh sao?

- Đi xem nàng?

- Phải.

- Nàng đã bị người hủy hoại?

Tô Hùng không đáp, ngửa mặt lên trời cười một lúc, nói:

- Thế thì Mã huynh không tin lời tôi chút nào cả. Thôi xin chào Mã huynh nhé.

Tô Hùng quay lưng toan cất bước, Mã Quân Vũ vội vã cản lại, hỏi:

- Người dẫu Lý Thanh Loan ở đâu?

- Cứ theo tôi đến nơi đó. Hi... hi... chính tôi muốn giao trả Lý Thanh Loan lại cho huynh mà huynh không nhận.

Mã Quân Vũ cực chẳng đã phải theo gót Tô Hùng.

Hai người đi quanh co qua mấy kẹt đá lớn thì đến một nơi cây cối um tùm.

Tô Hùng đến trước một tảng đá lớn, chỉ vào đấy nói:

- Lý sư muội của huynh hiện ở trong đó.

Mã Quân Vũ đưa mắt nhìn, quan sát không thấy có hang động nào cả, quay nhìn Tô Hùng với vẻ mặt nghi ngờ.

Tô Hùng không nói gì cả, dùng hết sức đẩy mạnh tảng đá sang một bên.

Tảng đá vừa dời chỗ thì bên dưới lộ ra một cái hang sâu.

Mã Quân Vũ giật mình, biết Tô Hùng đã dùng tảng đá ấy nghi trang, làm cho người ngoài không thể nào khám phá nổi cửa hang được. Cũng vì thế mà chàng và Đằng Lôì tìm khắp nơi vẫn không thấy Tô Hùng.

Tô Hùng đợi cho Mã Quân Vũ xuống hang xong, hấn mới với tay lần tảng đá lấp miệng hang như cũ.

Bốn bề tối mịt. May nhờ Mã Quân Vũ có một công lực khá cao nên mới có thể dùng nhãn quang xem xét được.

Tô Hùng nắm tay Mã Quân Vũ dắt vào trong.

Đi chừng năm trượng thì hang đá sáng dần. Hai bên đều là thềm đá trơn láng, ở giữa là con đường hẹp, chỉ rộng độ ba thước.

Đi hết con đường hẹp ấy lại đến một cái hang khác nữa.

Tô Hùng lại ra sức đẩy một tảng đá nữa rồi mới nhảy vào.

Mã Quân Vũ còn do dự thì đã nghe trong hang có tiếng rên phát ra trộn lẫn với tiếng người than thở.

Mã Quân Vũ giật mình một cái, nghĩ thầm:

“Ồ. Chắc là Tô Hùng đã làm hại Lý Thanh Loan nơi đây rồi.”

Lòng chàng như dao cắt, hơi giận bốc lên. Chàng cong tay vận hết sức mình, toan tát và mặt Tô Hùng cho hả giận.

Tô Hùng thấy vẻ mặt hầm hầm của Mã Quân Vũ thì đã hiểu ngay, vội cười lớn:

- Mã huynh định thế nào mà có hành động với tôi như thế?

Mã Quân Vũ nghiêng rằng đáp:

- Người đã làm hại sư muội ta.

Tô Hùng vẫn lạnh lùng cười nói:

- Mã huynh lầm rồi. Huynh cứ vào đó sẽ thấy lòng tôi đối xử với Mã huynh như thế nào chứ.

Giọng nói của Tô Hùng làm cho Mã Quân Vũ bán tín bán nghi.

Chẳng lẽ Tô Hùng đem Lý Thanh Loan vào đây với một hảo ý? Nhưng tiếng rên của Lý Thanh Loan từ trong hang vang ra chứng tỏ nàng đang bị hại kia mà?

Nhưng thôi. Đã đến đây thì chàng cũng phải vào xem cho tường tận. Nếu có bề nào sẽ cùng Tô Hùng sanh tử một phen cũng chẳng muộn gì.

Tiếng rên mỗi lúc một nhiều làm cho Mã Quân Vũ nóng lòng xông vào.

Tô Hùng cười đắc ý, nối gót theo sau Mã Quân Vũ.

Qua khỏi miệng hang, một cảnh tối mờ ảo bao phủ cả hang sâu làm cho Mã Quân Vũ lạnh mình chột nghĩ:

“Tô Hùng đã hại mạng Lý Thanh Loan, còn dẫn ta đến đây nữa. Hắn là một kẻ gian manh xảo quyệt, nếu không đề phòng e mắc mưu hắn.”

Chàng do dự chùn bước. Bao nhiêu câu hỏi ngờ vực nổi dậy trong đầu óc chàng.

Tô Hùng thấy thế cười lớn nói:

- Mã huynh. Huynh xử sao? Tôi không ngờ đường đường một đấng nam nhi như huynh mà gan dạ không hơn một con chồn. Hà hà...

Mã Quân Vũ quắc mắt nhìn Tô Hùng không đáp.

Tô Hùng nói tiếp:

- Người yêu của huynh đang rên siết, thế mà huynh lại chần chờ, sợ sệt, không dám thấy mặt nàng sao?

Mã Quân Vũ nghe Tô Hùng khiêu khích, bất giác máu nóng bốc lên. Chàng không cần dè dặt gì nữa, xông ngay vào.

Đi chưa được bao lâu thì hang đá bốc lên một vài tia sáng xuyên qua.

Đây là một hốc đá, xung quang là vách đá đứng sững, mùi rêu xông lên tanh hôi nồng nặc, không thể chịu được.

Tô Hùng đi sau Mã Quân Vũ, luôn mồm giục:

- Mã huynh can đảm thật. Cứ tiến vào đi.

Mã Quân Vũ chân bước thoăn thoắt. Và càng đi sâu vào trong thì ánh sáng càng biến dần thành màu đen.

Cuối cùng thì chàng không thấy gì nữa, phải đưa tay mò mẫm.

Bấy giờ tiếng rên trong hang rõ dần, và Mã Quân Vũ mồ hôi toát ra đầm mình, quần áo ướt đầm

Tô Hùng kéo Mã Quân Vũ đứng lại và nói:

- Đã đến nơi rồi. Mã huynh đợi tôi một chút.

Hắn vừa nói vừa lướt tới trước, đánh lửa đốt ngọn đèn dầu thông.

Qua ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn, Mã Quân Vũ nhìn thấy thân hình của Lý Thanh Loan đang nằm trên một đồng cỏ.

Lý Thanh Loan thấy Mã Quân Vũ hiện đến trước mặt, nàng muốn vùng dậy nhưng tay chân đều tê cứng, không sao cử động được.

Nàng thở dài, nuốt ực một tiếng như để cố nén đau đớn, nói:

- Vũ ca. huynh cũng bị thằng gian manh này dẫn huynh vào đây sao?

Mã Quân Vũ không đáp, đưa mắt nhìn Lý Thanh Loan, thấy mặt nàng trắng nhợt, vẻ đau khổ hiện rõ.

Chàng biết Tô Hùng đã dùng một thủ pháp vô cùng nguy hiểm, điểm vào huyết đạo của nàng.

Chàng tức giận, đứng nghẹn một lúc, nói không ra tiếng.

Lý Thanh Loan đôi mắt yếu ớt, nhìn Mã Quân Vũ nói:

- Vũ ca. Tô Hùng là đứa gian xảo nhất đời. Huynh đừng để hắn đánh lừa, hãy mau ra khỏi hang ngay lập tức.

Mã Quân Vũ giật mình, nhìn Lý Thanh Loan thì thấy thân thể nàng vẫn nguyên vẹn, không bị một thương tích gì cả.

Lý Thanh Loan giục:

- Vũ ca mau lên, đừng kể đến muội, hãy mau rời khỏi hang.

Mã Quân Vũ nổi giận, nhìn vào mặt Tô Hùng hét to:

- Tô Hùng. Người dẫn ta đến đây với dụng ý gì?

Tô Hùng liếc nhìn Mã Quân Vũ một cái rồi ngửa mặt lên trời, cười hì hì, nói:

- Mã huynh. Tôi vì Mã huynh đã phí công tìm nơi kín đáo này để huynh và sư muội có nơi hưởng lạc. Công ơn ấy lẽ nào Mã huynh không biết mà lại buông lời trách móc.

Dứt lời, Tô Hùng ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Mã Quân Vũ hét lên:

- Tô Hùng. Người đã vô tình đối với ta như vậy, từ nay đừng trách ta bất nghĩa.

Tô Hùng lại cười to hơn:

- Tôi tìm nơi kín đáo để cho hai người hưởng lạc mà bảo là vô tình ư?

Mã Quân Vũ đôi mắt đỏ ngầu, môi mím chặt, rút trường kiếm bước tới trước mặt Tô Hùng.

Tô Hùng cũng rút Kim Hoàn Kiếm ra, vừa cười vừa nói:

- Nếu Mã huynh không chê tôi là kẻ bất tài thì tôi cũng xin hầu Mã huynh một trận để mua vui.

Mã Quân Vũ “hừ” một tiếng, vung trường kiếm chém tới.

Tô Hùng nhảy sang một bên tránh né, rồi đưa Kim Hoàn Kiếm trả miếng.

Hai luồng kiếm quang loang loáng toả ra làm sáng rực cả hang đá. Tiếng gió vù vù làm ngọn đèn dao động, muốn tắt đi.

Tô Hùng tuy lâu nay lấy được Quy Nguyên Mật Tập nhưng hắn bị rơi xuống hố sâu gây chân nên lo điều trị, chưa luyện được bao nhiêu trong quyển kỳ thư. Cho nên võ công của hắn có vẻ thua sút Mã Quân Vũ nhiều.

Nếu bình thường giao đấu thì Mã Quân Vũ đã hạ Tô Hùng nhưng lúc này Mã Quân Vũ đang rối trí, luôn luôn để tâm nghĩ đến Lý Thanh Loan. Vì vậy là đường kiếm của chàng không còn lợi hại nữa.

Tô Hùng nắm được tâm lý ấy nên vội vàng chuyển thế công, quyết thắng Mã Quân Vũ trong chốc lát.

Hắn dùng thế Lang Chấn Lôi Sa chém tới một chiêu cực kỳ hiểm độc.

Kiểm quang lóe tới trong lúc Mã Quân Vũ mơ màng như tỉnh như say.

Khi mũi kiếm của Tô Hùng gần đến bên thì Mã Quân Vũ mới thức tỉnh nhưng đã muộn, chàng không còn phương pháp gì để chống đỡ.

Trong cơn hoảng hốt, chàng liêu lĩnh xoay lưỡi kiếm trở về, gạt đường kiếm của Tô Hùng.

Một tiếng vang chát chúa, hai vũ khí chạm nhau. Mã Quân Vũ ở trong tình trạng thất thế nên mũi kiếm của chàng bị chúc xuống, cánh tay tê buốt, trường kiếm gần rơi xuống đất.

Chàng “hừ” một tiếng đau đớn rồi lùi lại ba bước.

Tô Hùng không bỏ lỡ cơ hội, phóng mình lướt tới, đánh bồi một chiêu, quyết kết liễu tính mạng của Mã Quân Vũ.

Tuy nhiên Mã Quân Vũ nhờ có Ngũ Hành Mê Tung Bộ nên mặc dù cánh tay bị tê buốt, chàng vẫn có thể tránh mũi kiếm độc ác của Tô Hùng.

Tô Hùng thấy Mã Quân Vũ chỉ lắc mình một cái, như chiếc bóng mờ tránh khỏi đường kiếm của hắn. Hắn nổi giận, dùng một tuyệt học trong vũ thư của Tam Âm Thần Ni trước kia, xông vào định bẻ gãy bàn tay mặt của Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ thấy Tô Hùng xuất chiêu hiểm ác và độc hại thì thất kinh, vội dùng nhmt tránh né.

Tô Hùng cũng không kém ngạc nhiên khi thấy Mã Quân Vũ chỉ một thời gian ngắn mà võ công đã tiến bộ bội phần.

Hắn chưa kịp tránh thì Mã Quân Vũ đã dùng trường kiếm chém phớt sau ót một đường, gió lộng vèo vèo.

Tô Hùng phải khó khăn lắm mới né được.

Hắn biết rằng nếu trận đấu kéo dài thì Mã Quân Vũ dành phần chủ động. Bởi vậy hắn lập tức dùng thế công chớp nhoáng, tấn công một lúc mười hai chiêu để Mã Quân Vũ không đủ thì giờ phản công.

Lý Thanh Loan đang nằm trên đồng cỏ, tuy thân thể không cử động được nhưng tâm trí rất linh mẫn.

Nàng sợ Mã Quân Vũ làm kế của Tô Hùng nên chốc chốc nàng lại cất tiếng nói:

- Vũ ca chớ đánh với hắn lâu, hãy tránh ra khỏi hang đá này trước.

Cứ mỗi lần Lý Thanh Loan nói như thế là Mã Quân Vũ bị phân tâm, tay chân lính quỵnh.

Lý Thanh Loan đâu có ngờ sự việc như vậy nên nàng cứ nói mãi vì nàng lo lắng cho sinh mạng của Mã Quân Vũ.

Còn Mã Quân Vũ thì luôn băng khuông trong đầu óc.

Lý Thanh Loan đã bị điểm huyết như thế mà nàng còn lo lắng như vậy thì quả là nàng chung tình không ít.

Trong lúc Mã Quân Vũ đang phân tâm thì Tô Hùng đã xuất thế cầm nã, chộp vào vai Mã Quân Vũ.

Chiêu thế này mau như điện chớp. Trước kia Tô Hùng đã dùng nó để bẻ gãy cánh tay của Giác Ngộ đại sư để đoạt lấy vũ thư.

Mã Quân Vũ không còn cách nào khác để né tránh nữa, rú lên một tiếng thì Tô Hùng đã nắm được vai chàng rồi.

Tuy nhiên Tô Hùng chưa hạ độc thủ, chỉ Kim Hoàn Kiếm trước ngực Mã Quân Vũ nói:

- Cứ an tâm. Ta chưa làm hại đến mạng của Mã huynh đâu.

Mã Quân Vũ cắn răng nói:

- Ta có điều gì đối với người không phải mà người nữ dút tình bè bạn, đang tâm phản phúc như vậy?

Tô Hùng cười lớn:

- Người muốn ra khỏi hang này không khó. Chỉ cần người nghe theo ta một điều.

Mã Quân Vũ trố mắt hỏi lại:

- Điều kiện?

- Phải.

- Điều kiện gì?

Tô Hùng cười nham hiểm nói:

- Chỉ cần huynh nhường lại Lý Thanh Loan cho tôi.

Mã Quân Vũ đỏ mặt. Chàng không ngờ Tô Hùng có dã tâm như vậy. Chàng toan quay lại nói gì với Lý Thanh Loan thì Lý Thanh Loan đã chặn lời nói lớn:

- Vũ ca. Huynh đừng kể đến muội nữa. Tô Hùng là đứa xấu xa độc ác không thể nào tưởng tượng nổi.

Mã Quân Vũ không hiểu Lý Thanh Loan nói câu ấy có ý nghĩa gì, toan hỏi lại thì Tô Hùng đã ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Lý cô nương. Cô nương đừng vội. Để tôi xử trí tên này rồi đến cùng cô nương.

Mã Quân Vũ thấy được tà ý của Tô Hùng, không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng nhất quyết mấy giọt máu rơi trên mặt cổ lúc nãy chính là của Lý Thanh Loan. Nghĩ như thế, chàng lạnh toát cả người, muốn vung kiếm chém Tô Hùng cho hả giận, nhưng cánh tay của chàng đã bị Tô Hùng khóa giữ, không thể thoát ra được.

Thình lình trước cửa hang vang lên tiếng bước chân.

Tô Hùng thất kinh, định hạ sát Mã Quân Vũ ngay. Nhưng hắn vừa động thủ thì cánh tay tê buốt, buộc phải thụt tay về.

Thì ra một hạt Ni Châu từ cửa phóng vào, điểm trúng huyết đạo của Tô Hùng, giải nguy cho Mã Quân Vũ.

Tô Hùng vừa buông Mã Quân Vũ ra thì trước cửa hang xuất hiện một thiếu nữ tuyệt sắc trong y phục màu trắng.

Mã Quân Vũ mừng rỡ reo to:

- Đại tỷ tỷ.

Đúng vậy, thiếu nữ mới bước vào là Bạch Vân Phi.

Lý Thanh Loan cũng reo to:

- Đại tỷ tỷ. Tô Hùng là đứa độc ác nhất trên đời.

Tô Hùng thoáng thấy Bạch Vân Phi thì mặt mày tái nhợt, muốn thoát chạy. Nhưng Bạch Vân Phi đã chặn nơi cửa hang, làm cho hắn hết đường. Hắn phải liều mạng vung Kim Hoàn Kiếm, dùng thế cực độc công tới.

Hắn xuất thủ rất lợi hại. Bạch Vân Phi không ngờ hắn có một bản lĩnh như vậy. Nàng “ý” lên một tiếng rồi tung mình nhảy đến chụp vào mắt Tô Hùng.

Lúc đó, Mã Quân Vũ đứng một bên, không nhìn được, vung trường kiếm đâm vào Tô Hùng.

Không ngờ thế kiếm của Mã Quân Vũ đã ngăn lại cái chớp của Bạch Vân Phi.

Vì hang đá quá chật hẹp, khó lòng trở đánh nên Tô Hùng lợi dụng thời cơ đó luôn mình nhảy ra ngoài mất dạng.

Bạch Vân Phi thấy hắn thoát chạy, không chịu bỏ qua, phlong mình đuổi theo như một chiếc bóng.

Tô Hùng thân pháp tuy ảo diệu như không thể so sánh được với Bạch Vân Phi. Chỉ loáng mắt, Bạch Vân Phi đã đuổi theo kịp.

Tô Hùng phất tay quơ lại một kiếm nhưng không cản được một chỉ của Bạch Vân Phi. Chưởng phong đã kích trúng vào vai mặt của Tô Hùng.

Vai mặt của Tô Hùng bị một làn chỉ phong bắn trúng, làm hấn lão đảo quay mình thoát chạy.

Mã Quân Vũ lúc ấy đã từ trong hang chạy ra, thấy Tô Hùng trốn thoát, toan vung kiếm đuổi theo nhưng Bạch Vân Phi đã gọi chàng lại, nói:

- Đừng đuổi theo. Cứ để cho hấn chạy. Chúng ta mau trở lại hang đá cứu Loan muội trước đã.

Mã Quân Vũ vội dừng chân nhưng khi nghĩ đến Quy Nguyên Mật Tập đang còn trong người của Tô Hùng thì chàng dậm chân nói lớn:

- Đại tỷ tỷ. Sao tỷ không đuổi theo hấn đòi lại Quy Nguyên Mật Tập?

Bạch Vân Phi thấy khuôn mặt lo lắng của Mã Quân Vũ thì mỉm cười nói:

- Mạng người quý báu hơn. Việc cứu chữa cho Loan muội là cần thiết hơn. Loan muội bị hấn dùng độc thủ điểm thương. Nếu không kịp thời giải cứu thì e nguy đến tính mạng. Còn Quy Nguyên Mật Tập thì hiện giờ các cao thủ võ lâm đang tụ họp tại Quát Thương Sơn này để tìm hấn tranh đoạt. Hấn làm sao chạy thoát được nơi đây. Hơn nữa vừa rồi hấn bị tôi đánh một chỉ vào huyết đạo, ít ra hấn cũng phải mất một thời gian chữa thương, không thể luyện những võ công ghi trên kỳ thư ấy được đâu.

Mã Quân Vũ thở dài nói:

- Đại tỷ tỷ. Nếu các cao thủ võ lâm tìm hấn để lấy kỳ thư mà hấn đang bị thương thì việc này không có lợi cho chúng ta.

Bạch Vân Phi ngạc nhiên nhìn Mã Quân Vũ, hỏi:

- Tại sao?

Mã Quân Vũ đáp:

- Hấn bị thương không thể tự vệ được thì Quy Nguyên Mật Tập sẽ lọt vào tay kẻ khác mất.

Bạch Vân Phi cười nhạt:

- Vũ huynh chớ ngại. Dù kỳ thư lọt vào tay kẻ nào, chúng ta cũng có thể lấy lại được. Tôi muốn mượn tay các cao thủ giết chết Tô Hùng đi cho tiện. Hiện giờ Lam Tiểu Diệp đang cỡi hạc bay trên không Quát Thương Sơn để thám thính, đợi khi nào Tô Hùng bị kẻ khác giết sẽ ra tay đoạt lấy kỳ thư. Mọi việc tôi đã sắp xếp chu đáo rồi, còn sợ gì việc kỳ thư bị mất đi.

Mã Quân Vũ nghe Bạch Vân Phi nói rành rẽ như vậy thì mới an tâm và phục tài năng định việc rất chu đáo.

Chàng đi theo Bạch Vân Phi vào trong hang.

Lý Thanh Loan đang nằm trên đồng cỏ, thấy hai người bước vào thì mừng rỡ muốn ngồi dậy nhưng không thể nhúc nhích nổi.

Nàng chỉ kêu to:

- Vũ ca. đại tỷ tỷ. Tỷ bắt được Tô Hùng chưa? Hãy đem hắn ra hành hình trước mặt mọi người cho mọi người hả giận.

---- oOo ----